

der tænkte paa at sige „skimlede Teorier“ om de protektionistiske, og endelig over dem, som taler om at opdrage til Frihandel gennem Beskyttelse. Ak ja, det var saa muntert, der savnedes kun i Rækken af disse morsomme Personligheder en, nemlig den, der dynger Told paa Told, lægger Beskyttelse til Beskyttelse og erklærer, at han dermed just tilkendegiver sin Standhaftighed i Kampen mod Told og Beskyttelse. Saadan en Personlighed er ikke fremmed for det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Jeg tænker mig derfor, at det ærede Medlems stærke Frihandels-udtalelse indeholder en Afbigt for tidligere Bevægelser, formulerede som Formaninger og Advarsler til Regeringen om ikke at betræde den samme Vej, som han selv betraadte. Idet alle erkender, at Pristaldet er en Nødvendighed for Valutapolitikken, maa man nødvendigvis deraf drage den Slutning, at det er ganske umuligt som de Konservative at sige: Vi forlanger Pristald, vi forlanger en almindelig Lettelse af Krisen og vil gøre dette gennem Toldforhøjelse, det vil sige Pristforhøjelse. Til alt, hvad der i Almindelighed kan siges imod Toldbeskyttelsespolitikken, kommer under Valutakriser det ganske særegne, at det er en mod selve det i Valutapolitikken liggende nødvendige Krav stridende Politik . . . (*Korsgaard*: Norge!) Norge har heller intet Held haft med sig.

Maa jeg i denne Forbindelse blot sige et Ord om Svesketolden, som saa ofte vender tilbage i det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Tale, at man faar det Indtryk, at han synes, Diamanten Koh-i-Noor er blevet taget ud af hans Skattediadem, den Gang Svesketolden forsvandt. Nu skal jeg ikke bringe Svesketolden i Forbindelse med Spørgsmaalet om Beskyttelse, selv om man selvfølgelig kunde sige, som det er sagt, at den indeholder en vidt dreven Beskyttelse for den danske Blomme. Det skal jeg lade ligge, jeg skal kun tage den i Forhold til Valutaspørgsmaalet og sige, at den Mand, der saa veltalende kræver Pristaldet, kan umuligt ønske en Politik, som opretholder af Staten opdrevene Priser paa almindelige Forbrugsartikler, saaledes som disse er karakteriseret i Ordet „Sveske“, der jo omfatter forskellige almindelige Forbrugsartikler. Svesken er blevet et Symbol indenfor den Neergaardske Politik, da han begyndte at beskatte almindelige Forbrugsartikler, som om de var Luksus. Men at de ikke er Luksus, det viser sig i Husholdningsbudgetterne, og under Pristaldet vil det være en mod Valutapolitikken

stridende Politik at opretholde Skatten og dermed den høje Pris paa de almindelige Forbrugsartikler.

Jeg vender saa tilbage til Slutningsbedømmelsen af dette Budget og siger da, at jeg kan yde den højtærede Finansminister en uforbeholden Anerkendelse af det Arbejde, der er nedlagt i Budgettet, og den Tendens, som dette indeholder. Helt paa samme Maade kan jeg ikke udtale mig om en Del af de Bemærkninger, hvormed den højtærede Minister ledsagede sin Forelæggelse.

Jeg beder undskyldt, at jeg forinden maa gøre en Detailbemærkning vedrørende Budgettet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har dvælet ved Posteringer, Forudiskontering af Love, som endnu ikke er gennemført, dels til Forhøjelse og dels til Nedsættelse af Budgettet, og det ærede Medlem har kritiseret dette. Jeg har ikke haft Lejlighed til at prøve dette, men der er en anden Post paa Budgettet, som jeg gerne vil gøre en ganske kort Bemærkning til. Der fandt i Fjor en Forhandling Sted her i Rigsdagen om Tilskuddet til de private Realskoler, en Forhandling, hvorunder den højtærede Undervisningsminister foreslog en Nedsættelse paa 70 000 Kr.; om dette Spørgsmaal forhandlede vi længe for at bevæge den højtærede Minister til at fratage sit Forslag, hvad hun ogsaa til sidst gjorde. Nu er dette hendes Forslag ikke desto mindre i Aar vendt tilbage, ganske vist i en anden Form. Formel Adgang til paa ny at rejse dette Spørgsmaal, selv om det havde været uforandret som i Fjor, vil den højtærede Undervisningsminister jo altid have, men i den nye Form foretager Ministeren en Adskillelse mellem Realskolen som Helhed og dens Underklasser og siger saa, at Tilskuddet til Realskolen vil hun fastholde i dets nuværende Størrelse, men det Tilskud, som er givet til dens Underklasser, bør efter hendes Mening helt bortfalde; da det imidlertid ikke kan bortfalde paa een Gang, vil hun afvikle det ved foreløbig at stryge 70 000 Kr. Altsaa, det kommer igen paa samme Maade. Jeg tror, jeg tør sige til den højtærede Undervisningsminister, at Ordningen er ikke saaledes begrundet og fastlagt, at den kan vente Tilslutning. En Afvikling af Underklassernes Tilskud kunde vel tænkes — dog maa man vel regne, at Realskolens Underklasser ikke vil blive stillet ringere, end i alle Tilfælde Friskolens er det —, men jeg tror ikke, at den lader sig paa nogen Maade gennemføre, saa længe ikke Realskolens øvrige Forhold er paa en